

Dertien jonge musici doen mee aan de internationale dirigentenmasterclass van het Nederlands Symfonieorkest.

Op de foto Christina Athinorou uit Cyprus.

foto Frans Nikkels

De glimlach van het orkest

door Herman Haverkate

ENSCHDE - 'Ta, ta, ta, taaaa.' Voensdagochtend half tien. De eerste maten uit de *Vijfde Symfonie* van Beethoven weerklinken in het Muziekcentrum. De jonge dirigent van Malaxetxebarria staat voor het Nederlands Symfonieorkest. Gepanzen en ietwat stijf, maar met het heilige vuur van Beethoven in 'n ogen. „Relax”, klinkt het uit de mond van z'n coach, de Engelse dirigent Mark Shanahan. „Dit stuk is en reis en jij leidt het publiek

daar doorheen. Niet te gehaast, anders zijn ze vroeg thuis.” Malaxetxebarria is een van de dertien jonge musici die meedoen aan de internationale dirigentenmasterclass van het Nederlands Symfonieorkest. Precies 25 minuten staat hij op de bok. Voor twee stukken. Met het publiek op de koorbanken, het orkest voor z'n ogen en Shanahan als kritische maar af en toe ook geestige commentator. Volgens artistiek manager Ewout van Leeuwen van het Nedsym

voorziet de masterclass in een brandende behoefte. „We weten hoe moeilijk het is om het vak van dirigent in de praktijk te leren. Er waren veertig aanmeldingen uit de hele wereld. Daar hebben we er op grond van videobanden dertien van uitgekozen. De reis en het verblijf hier betalen ze zelf.” Christina Athinorou, de enige vrouwelijke deelnemer, geeft hem gelijk. Speciaal voor de masterclass reisde ze dit weekend vanuit haar geboorteland Cyprus naar Enschede. „Ik zie dit als een unieke kans

gaat mee naar huis'

om met een beroepsorkest te werken. Of die kansen er in eigen land niet zijn? Eigenlijk niet. Dirigeren is zoveel meer dan alleen maar de maat slaan. Het gaat ook om vertrouwen, eerlijkheid. Pas als je echt met een orkest kunt communiceren ontstaat er muziek.” Haar eigen sessie verleidt Shanahan tot een rigoureuze ingreep. Midden onder Wagner verzoekt hij Athinodorou om plaats te nemen op de stoel van de concertmeester. „Hij wil dat ik voel wat het betekent om deel te zijn van

een orkest en een dirigent voor je neus te zien. Ik componeer zelf en mag niet de fout maken dat ik te veel uitga van mezelf. Ik ben niet de enige die hier muzikaal is, de anderen zijn het ook. Dat liet hij me op deze manier merken.” Spijt over haar komst naar Enschede heeft ze geen moment. „Het is kort, maar confronterend. Wat ik meeneem naar huis? De glimlach van de musici en een heleboel dingen die ik niet kan benoemen, maar die me het gevoel geven dat ik op de goede weg ben.”